

Nieuwsbrief - OR Updates

Nummer 2, 2026

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. drs. K.H. Boonzaaijer en mr. E.H. Leemreis.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:3620](#) 30-12-2025

Asscher en Heerts als OK-functionarissen/FNV c.s. - Statutenwijziging van FNV door OK-functionarissen niet in strijd met artikel 11 EVRM en ILO-verdrag nr. 87

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:7891](#) 09-12-2025

Drie (voormalig) bestuurders van De Rozenhof B.V./Leferink q.q.

[Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:2664](#) 07-10-2025

2000 HH B.V./Mede-aandeelhouder

Rechtbank

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:7137](#) 12-12-2025

Wens van aandeelhouder voor nieuwe bestuurder is geen redelijke grond voor arbeidsrechtelijk ontslag statutair bestuurder

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2025:10880](#) 03-12-2025

Cerutti q.q./Direct en indirect bestuurder

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:6563](#) 27-11-2025

Vernietiging ontslagbesluit statutair bestuurder

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:23661](#) 05-11-2025

Martens q.q./Bestuurders van Tempowork Uitzend Groep B.V. en Tempowork B.V.

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2025:8302](#) 30-07-2025

Oplegging bestuursverbod

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2023:481](#) 26-01-2023

Bestuurder/Mediabrands Netherlands B.V.

RECHTSPRAAK

2000 HH B.V./Mede-aandeelhouder

In een geschil tussen de twee (indirect) aandeelhouders van een vennootschap verzoekt de ene aandeelhouder primair uitstoting van de andere aandeelhouder en subsidiair uittreding. Volgens de aandeelhouder zou de samenwerking niet in redelijkheid kunnen voortduren op grond van geschillen over de bezoldiging van de bestuurders, de ontwrichting van de vennootschap, en het ontbreken van de controle van de jaarrekening door een accountant. De OK wijst alle verzoeken af. De verzoekende indirect aandeelhouder is eerder zelf uitgetreden uit het bestuur en heeft daarmee de balans verstoord. Hij is bovendien concurrerende werkzaamheden opgestart. Het is aldus niet zozeer aan de mede-aandeelhouder te wijten dat de samenwerking niet kan voortduren. Het is voor de OK duidelijk dat de partijen hun samenwerking in de vennootschap moeten beëindigen. De snelste oplossing hiervoor is volgens de OK de afronding van de laatste projecten en vervolgens de ontbinding en vereffening van het vermogen van de vennootschap.

Partijen

['Aandeelhouder 1'] en ['Indirect aandeelhouder 2'] zijn zakenpartners. Via 2000 HH B.V. ('2000 HH') en [Aandeelhouder 2] zijn zij 50%-aandeelhouders van ['de Vennootschap']. Aandeelhouder 1 is de DGA van 2000 HH. De DGA van Aandeelhouder 2 is Indirect aandeelhouder 2. Indirect aandeelhouder 2 is de enige bestuurder van de Vennootschap.

Feiten en omstandigheden

De aandeelhouders van de Vennootschap hebben al drie maanden na de oprichting over een beëindiging van de samenwerking gesproken. Zo ver is het niet gekomen, maar ook in de

daaropvolgende jaren is dit meerdere keren ter sprake gekomen. In 2021 is een conflict ontstaan over de vergoeding van de reiskosten voor het woon-werkverkeer van de bestuurders. Indirect aandeelhouder 2 is verder weg verhuisd en kreeg daarom meer vergoeding. Dit vond Aandeelhouder 1 niet eerlijk. Na deze discussie zijn afspraken voor de toekomst gemaakt, maar de onvrede tussen de aandeelhouders bleef.

In 2023 hebben de aandeelhouders opnieuw over een ontvlechting van de Vennootschap onderhandeld. RLP Groep B.V. wilde de onderneming kopen. In dit kader heeft zij gevraagd om toegang tot de halfjaarcijfers van de Vennootschap. Omdat het conflict over de reiskosten nog steeds tussen de aandeelhouders speelde, konden zij geen overeenstemming bereiken over het delen van de cijfers. Aandeelhouder 2 heeft dit aan RLP Group B.V. medegedeeld. Onder andere vanwege de onenigheid tussen de bestuurders wilde RLP Groep B.V. niet verder onderhandelen.

Uiteindelijk heeft het bestuur van de Vennootschap in 2024 een impasse bereikt en Aandeelhouder 1 is uitgetreden uit het bestuur. Op grond van het vertrek van Aandeelhouder 1 zijn ook meerdere werknemers van de Vennootschap vertrokken. Beide aandeelhouders hebben met hun eigen vennootschappen zelfstandig opdrachten aangenomen. Meerdere opdrachtgevers van de Vennootschap hebben daarom hun projecten aan andere opdrachtnemers overgedragen. 2000 HH heeft in 2023 verzocht om de jaarrekening te laten onderzoeken door een accountant. Indirect aandeelhouder 2 heeft niet ingestemd met dit verzoek.

Volgens 2000 HH zouden Aandeelhouder 2 en Indirect aandeelhouder 2 ('Aandeelhouder 2 c.s.') het belang van de Vennootschap zodanig hebben geschaad, dat het aandeelhouderschap van Aandeelhouder 2 in redelijkheid niet kan voortduren.

Subsidiar dient 2000 HH een verzoek tot uittreding in. De grondslag van dit verzoek is wederom dat 2000 HH door de gedragingen van Aandeelhouder 2 c.s. in haar rechten en belangen is geschaad, zodat het voortduren van haar aandeelhouderschap niet in redelijkheid kan worden gevegd. Naast de eerder genoemde feiten en omstandigheden, beroept 2000 HH zich op een verwaarlozing van de bedrijfsvoering.

Beoordeling OK

De OK beoordeelt eerst het verzoek tot uitstoting. Dit verzoek wordt afgewezen. Volgens de OK heeft het conflict tussen de aandeelhouders van de Vennootschap de samenwerking in en ook de ontvlechting van de Vennootschap belemmerd. De OK kan dan ook niet vaststellen dat het aan Aandeelhouder 2 c.s. te wijten is dat de samenwerking niet kan voortduren. Sterker nog, Aandeelhouder 2 c.s. mochten aannemen dat het belang van de Vennootschap niet langer

gericht was op het bevorderen van het succes van de onderneming, maar op een afwikkeling van de samenwerking.

Door het uittreden uit het bestuur heeft Aandeelhouder 1 de balans verstoord. Daarna heeft hij concurrerende werkzaamheden opgestart via 2000 HH. Volgens de OK heeft Aandeelhouder 1 zich aan haar verantwoordelijkheden als bestuurder onttrokken, zonder daarbij rekening te houden met hoe de Vennootschap daarna bestuurd zou moeten worden. Dit laat duidelijk zien dat Aandeelhouder 1 ook geen toekomst meer zag voor de samenwerking. Daarnaast vindt de OK dat de Vennootschap na het vertrek van Aandeelhouder 1 en de personele leegloop niet meer in staat was om nieuwe projecten aan te nemen.

Daarnaast oordeelt de OK dat ook het weigeren om aan een accountant de opdracht te geven om de jaarrekening te controleren niet kan leiden tot een toewijzing van het verzoek. De onderneming is feitelijk in liquidatie. Bovendien heeft in het verleden ook nooit een accountantscontrole plaatsgevonden. Aandeelhouder 2 c.s. hebben terecht opgemerkt dat na afloop van het boekjaar en zonder interim-controle geen accountant bereid zal zijn de opdracht te aanvaarden.

Vervolgens beslist de OK over het verzoek tot uittreding. Ook dit verzoek wordt afgewezen. Volgens de OK heeft Indirect aandeelhouder 2 de bedrijfsvoering niet verwaarloosd. Op grond van het vertrek van Aandeelhouder 1 als bestuurder, het daarop gevolgde vertrek van personeel en het feit dat Aandeelhouder 1 in 2000 HH voor zichzelf was begonnen, mocht Indirect aandeelhouder 2 aannemen dat de samenwerking van de partijen in de Vennootschap was beëindigd. Hij mocht daarom aannemen dat de voortzetting van de onderneming niet meer mogelijk zou zijn.

Het is voor de OK duidelijk dat de partijen hun samenwerking in de Vennootschap moeten beëindigen. De snelste oplossing hiervoor is volgens haar de afronding van de laatste projecten en vervolgens de ontbinding en vereffening van het vermogen van de Vennootschap.

Beslissing OK

De OK wijst de verzoeken van 2000 HH af en veroordeelt haar uitvoerbaar bij voorbaat in de kosten van de procedure.

A. Schulz, januari 2026

Instantie: Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 07-10-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:2664

Zaaknummer: 200.353.862/01 OK

Rechters: A.W.H. Vink, E. Loesberg, P.G. Boumeester, A.J.C.C.M. Loonen, J.M. de Jongh en L. van Hoof

Advocaten: R.A.J. van Wingerden, G.L. van Weverwijk, R.J.W. Analbers en R.A. Siebelink

Wetsartikelen: 2:9 BW, 2:10 BW, 2:394 BW en 2:245 BW

RECHTSPRAAK

Bestuurder/Mediabrands Netherlands B.V.

De aangevoerde reden voor het ontslag van de statutair bestuurder levert niet de reorganisatiegrond als bedoeld in artikel 7:669 lid 3 sub a BW op. Aan de statutair bestuurder wordt een billijke vergoeding toegekend van circa € 750.000.

Feiten

Verzoeker ('de Bestuurder') is vanaf 1 september 2007 in dienst bij Mediabrands Netherlands B.V. ('MB NL'), althans haar rechtsvoorganger (Initiative Media B.V.) die hierna ook als MB NL wordt aangeduid. Per april 2010 is de Bestuurder gepromoveerd naar de functie van CFO (MB) NL. Daarnaast was de Bestuurder tevens statutair bestuurder van MB NL en enkele andere vennootschappen binnen het concern. Per juni 2012 is de Bestuurder ook verantwoordelijk geworden voor België en Luxemburg en bekleedde hij de rol van CFO (MB) Benelux. In mei 2019 is de Bestuurder voor enkele maanden opnieuw de rol van CFO NL gaan bekleden. Eind 2019 is de functie van de Bestuurder weer gewijzigd in CFO Benelux.

Op 19 mei 2019 heeft de CFO van MB EMEA (*Europe and Middle East*), met de Bestuurder de budgetten en de cijfers besproken en aangegeven dat de Bestuurder een '*below expectations*'-rating zou krijgen. Op 27 juni 2022 heeft de CFO van MB EMEA de Bestuurder uitgenodigd voor een bespreking. Kort daarvoor had de Bestuurder een uitnodiging ontvangen voor een buitengewone algemene vergadering van aandeelhouders van MB NL ('bava') met als agendapunt het voorgenomen ontslag van de Bestuurder als bestuurder. Tijdens de bespreking, die kort heeft geduurd, heeft de CFO van MB EMEA als reden voor het voorgenomen besluit meegedeeld dat het bedrijf zich in een andere richting ontwikkelde, meer richting digitale media en content en dat er dus redenen waren om veranderingen door te voeren. De CFO van MB EMEA heeft de Bestuurder ook laten weten dat hij geen werkzaamheden meer hoefde te verrichten.

Op 28 juli 2022 heeft de bava van MB NL plaatsgevonden. Tijdens de bava is het voorgenomen ontslag van de Bestuurder niet namens MB NL toegelicht. Vervolgens is het voorgenomen besluit unaniem aangenomen. Aan de Bestuurder zijn een transitievergoeding, openstaande

vakantiedagen en een gefixeerde schadevergoeding uitbetaald. De Bestuurder verzoekt betaling van een billijke vergoeding van meer dan € 4 miljoen en de resterende transitievergoeding van meer dan € 43.000.

Oordeel

Billijke vergoeding

Naar het oordeel van de rechtbank levert hetgeen MB NL heeft aangevoerd als reden voor het ontslag van de Bestuurder, ook bij terughoudende toetsing, niet de reorganisatiegrond als bedoeld in artikel 7:669 lid 3 sub a BW op. Allereerst geldt dat MB NL aan de Bestuurder slechts als reden voor zijn ontslag heeft meegedeeld 'dat het bedrijf in een andere richting ontwikkelde, meer richting digitale media en content en dat er dus redenen waren om veranderingen door te voeren', en zij heeft deze summiere reden nadien op geen enkele wijze meer (nader) toegelicht of onderbouwd. De wel uitvoerige, meerdere pagina's omvattende toelichting die MB NL in deze procedure heeft gegeven, kan niet alsnog een redelijke grond voor ontslag opleveren, omdat dit betoog niet tot de genoemde eerdere summiere reden kan worden herleid. Bovendien, ook als veronderstellenderwijs wel een deugdelijke reorganisatiegrond wordt aangenomen, dan nog schiet het betoog van MB NL om meerdere redenen tekort. Uit de stellingen van MB NL kan volgens de rechtbank immers niet worden afgeleid dat sprake is van een wezenlijk verschil tussen beide functies, waarbij de Bestuurder er terecht op wijst eerder al een CFO NL-functie binnen MB NL te hebben vervuld.

De rechtbank oordeelt dat in hetgeen zij heeft overwogen ten aanzien van het ontbreken van de reorganisatiegrond eveneens besloten ligt dat MB NL ook niet aan haar herplaatsingsverplichting heeft voldaan. Het ontslag van de Bestuurder is dan ook in strijd met artikel 7:669 BW. Daarmee heeft MB NL ernstig verwijtbaar gehandeld. Het verzoek van de Bestuurder tot toekenning van een billijke vergoeding is daarmee toewijsbaar. De rechtbank acht billijk dat aan de Bestuurder het inkomensverlies voor de duur van drie jaren wordt betaald, verminderd met hetgeen aan gefixeerde schadevergoeding aan hem is betaald. Daarbij gaat de rechtbank er met de Bestuurder van uit dat hij binnen een half jaar na de opzegging weer betaald werk heeft. De billijke vergoeding komt daarmee op een bedrag van afgerond € 750.000 bruto.

Transitievergoeding

De Bestuurder heeft een aanvullende transitievergoeding verzocht. Hij stelt daartoe dat bij de berekening van de transitievergoeding ook rekening moet worden gehouden met de LTI-bonus en de pensioenbijdrage. Een pensioenbijdrage is niet genoemd in artikel 4 of 5 van de

Regeling looncomponenten; daarom is dit dus ook geen looncomponent die bij de berekening van de transitievergoeding dient te worden meegenomen. Dat wordt niet anders doordat de pensioenbijdrage niet verplicht aan de aankoop van pensioenrechten hoeft te worden besteed. Hetzelfde geldt voor de LTI-bonus. Hoewel deze de benaming bonus heeft, gaat het hierbij om de opbrengst uit de verkoop van aandelen. Een dergelijke uitkering valt niet onder een van de in de Regeling looncomponenten genoemde categorieën, zodat het gemiddelde van de LTI-bonus ook niet wordt meegenomen in de berekening van de transitievergoeding.

Redactie, januari 2026

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 26-01-2023

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2023:481

Zaaknummer: C/13/722751 / HA RK 22-319

Rechters: W.M. de Vries

Advocaten: J.A. de Roos en W.M. Blom

Wetsartikelen: 7:673 BW, 7:682 BW, 7:669 BW en 7:669 lid 3 sub a BW

RECHTSPRAAK

Vernietiging ontslagbesluit statutair bestuurder

Omdat inbreuk is gemaakt op het adviesrecht en hoorrecht van de statutair bestuurder, wordt het (vennootschapsrechtelijke) ontslagbesluit vernietigd. De arbeidsovereenkomst is blijven bestaan, zodat de bestuurder recht heeft op doorbetaling van haar loon.

Feiten

Verzoekster ('de Bestuurder') is op 1 juni 2024 in dienst getreden bij verweerder ('de Vennootschap') en is per 3 oktober 2024 tevens benoemd als statutair bestuurder van de Vennootschap. Medio maart 2025 hebben partijen met elkaar afgesproken dat de arbeidsovereenkomst per 1 januari 2026 zal eindigen. Op 25 april 2025 heeft de Bestuurder de heer B, bestuurder van de Vennootschap, gebeld en meegedeeld dat zij per 1 januari 2026 een nieuwe baan heeft als voorzitter van het bestuur van bedrijf X. Zij heeft B ook verteld dat haar benoeming op 1 mei 2025 door bedrijf X intern en extern bekend zal worden gemaakt. B vond dit problematisch en heeft het telefoongesprek daarna afgebroken.

Op 26 april 2025 heeft B een e-mail gestuurd aan de Bestuurder. In die e-mail heeft B de Bestuurder (onder meer) meegedeeld dat haar positie binnen de organisatie per direct onhoudbaar is geworden. Hij heeft daarbij toegelicht dat de bekendmaking van haar vertrek op zo'n korte termijn een zorgvuldige overgang naar een opvolger van de Bestuurder en een goed voorbereide communicatie over haar vertrek belemmert, en dat het een geloofwaardige voortzetting van haar werkzaamheden onmogelijk maakt. Hij schrijft verder dat de Bestuurder per direct wordt vrijgesteld van werkzaamheden en dat de arbeidsovereenkomst zal eindigen op 31 mei 2025.

B heeft de Bestuurder in die e-mail ook uitgenodigd voor een buitengewone algemene vergadering van aandeelhouders (BAVA) op 9 mei 2025 over het voornemen om haar als bestuurder te ontslaan. De BAVA heeft op 20 mei 2025 plaatsgevonden. Tijdens die vergadering is de Bestuurder als statutair bestuurder van de Vennootschap ontslagen. In vervolg daarop heeft de Vennootschap de arbeidsovereenkomst met de Bestuurder op 26 mei 2025 opgezegd tegen 1 juli 2025. De Bestuurder stelt dat het ontslagbesluit niet

rechtsgeldig is.

Oordeel

De rechtbank oordeelt als volgt. Artikel 2:15 BW bepaalt dat een besluit van een vennootschap vernietigbaar is als het in strijd met wettelijke of statutaire bepalingen die het tot stand komen van besluiten regelen of als het in strijd is met de redelijkheid en billijkheid van artikel 2:8 BW. Uit de redelijkheid en billijkheid vloeit in ieder geval voort dat de bestuurder vóór zijn ontslag moet worden gehoord. De bestuurder moet daarnaast op grond van artikel 2:227 lid 7 BW in de gelegenheid worden gesteld zijn advies te geven over het voorgenomen besluit om hem als bestuurder te ontslaan. Uit de e-mail van B van 26 april 2025 blijkt dat het ontslag van de Bestuurder voor B, en daarmee voor de Vennootschap, voorafgaand aan de BAVA al onherroepelijk vaststond. Daarmee staat voor de rechtbank vast dat de Vennootschap inbreuk heeft gemaakt op het adviesrecht en hoorrecht van de Bestuurder. De rechtbank vernietigt het ontslagbesluit, zodat de Bestuurder na 20 mei 2025 bestuurder van de Vennootschap is gebleven.

De vernietiging van het ontslagbesluit heeft ook tot gevolg dat de arbeidsovereenkomst tussen de Bestuurder en de Vennootschap na 1 juli 2025 is blijven bestaan. De Bestuurder heeft dus recht op doorbetaling van haar loon, inclusief alle emolumenten, vanaf 1 juli 2025 tot het moment waarop de arbeidsovereenkomst rechtsgeldig zal zijn geëindigd. De rechtbank neemt als vaststaand aan dat dat moment 1 december 2025 is.

De door de Bestuurder verzochte nakoming van de bonusregeling wordt door de rechtbank afgewezen. Het discretionaire karakter van de bonusregeling geeft een werkgever het recht om te beslissen of de werknemer een bonus ontvangt of niet. Dit recht is niet onbeperkt. De wijze waarop de werkgever van zijn discretionaire bevoegdheid gebruikmaakt, mag namelijk niet in strijd zijn met de maatstaven van goed werkgeverschap van artikel 7:611 BW. De Vennootschap heeft de Bestuurder in een brief van 26 mei 2025 laten weten dat zij niet in aanmerking komt voor een bonus over 2025. In die brief heeft de Vennootschap verwezen naar de in de BAVA aan de orde gekomen redenen voor ontslag van de Bestuurder als statutair bestuurder. Die redenen komen erop neer dat de Bestuurder heeft gehandeld in strijd met de belangen van de Vennootschap en haar vertrouwen ernstig heeft geschaad. Die verwijten zijn begrijpelijk. Dit maakt dat de Vennootschap in dit geval mocht beslissen dat de Bestuurder geen bonus over 2025 toekomt.

Redactie, januari 2026

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 27-11-2025

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2025:6563

Zaaknummer: 598919

Rechters: F.H. Charbon

Advocaten: N.I. van Schaik, J. Croonen en J. Oster

Wetsartikelen: 2:8 BW, 2:15 BW, 2:227 lid 7 BW en 7:611 BW

RECHTSPRAAK

Wens van aandeelhouder voor nieuwe bestuurder is geen redelijke grond voor arbeidsrechtelijk ontslag statutair bestuurder

De wens van een aandeelhouder om een nieuwe bestuurder aan te stellen, is geen redelijke grond voor het arbeidsrechtelijk ontslag van de statutair bestuurder. De bestuurder wordt een billijke vergoeding toegewezen gelijk aan twee jaarsalarissen.

Feiten

Verzoeker ('de Bestuurder') is ruim 30 jaar werkzaam geweest voor verweerster ('X BV'). Sinds 2009 was de Bestuurder statutair bestuurder. Op 27 februari 2025 is de Bestuurder opgeroepen voor een algemene aandeelhoudersvergadering ('AvA') waar het voornemen tot zijn ontslag als statutair bestuurder op de agenda stond. Op 11 maart 2025 heeft de aandeelhouder de ontslagreden schriftelijk toegelicht. In die toelichting staat dat X BV al drie jaar verlieslatend is en dat dit een tendens is die de Bestuurder niet heeft kunnen keren en dat de aandeelhouder er ook geen vertrouwen in heeft dat de Bestuurder X BV weer winstgevend kan maken. In het aandeelhoudersbesluit van 28 maart 2025 is de Bestuurder als statutair bestuurder ontslagen. De Bestuurder is per direct op non-actief gesteld en zijn arbeidsovereenkomst is per 1 augustus 2025 opgezegd. De Bestuurder stelt zich op het standpunt dat deze opzegging ernstig verwijtbaar is, omdat de ontslagreden ontbreekt en de herplaatsingstoets is geschonden.

Oordeel

De rechtbank oordeelt als volgt.

Ontslagreden innerlijk tegenstrijdig en daardoor ernstig verwijtbaar

X BV heeft bij verweerschrift aangevoerd dat de reden van ontslag is gelegen in bedrijfseconomische omstandigheden (verval van functie). De rechtbank oordeelt dat van de

noodzaak tot verval van functie geen sprake is, dit niet voldoende concreet is gemaakt en evenmin is onderbouwd dat er ten tijde van het ontslagbesluit en de opzegging van de arbeidsovereenkomst sprake was van de situatie dat de functie van de Bestuurder als gevolg van de integratie van X BV in het concern van de werkgever, was komen te vervallen, zodat hij als boventallig kon worden aangemerkt.

Het gaat hier om een ex-tunc-beoordeling, zodat beoordeeld moet worden of de feiten en omstandigheden die X BV ten tijde van de opzegging van de arbeidsovereenkomst, daaraan ten grondslag heeft gelegd, een (voldragen) a-grond (bedrijfseconomische redenen) vormen. De achtergrond daarvan is dat een statutair bestuurder die, zonder preventieve toetsing, wordt ontslagen, moet weten waartegen hij zich moet verweren, zodat hij ook behoorlijk invulling kan geven aan zijn recht om te worden gehoord en te adviseren over het voorgenomen ontslagbesluit. Daarmee verhoudt zich niet dat de ontslaggronden daarna nog worden uitgebreid of wezenlijk aangevuld omdat de gewezen statutair bestuurder dan geen behoorlijke gelegenheid heeft gehad om gebruik te maken van zijn hoor- en adviesrecht.

Uit de toelichting bij de AvA blijkt dat het ontslagbesluit niet was gelegen in een a-grond, maar in een d-grond (disfunctioneren). De gegeven ontslagreden komt dus niet overeen met de ontslagreden die in het verweerschrift wordt genoemd, te weten dat de functie van de Bestuurder komt te vervallen doordat er kostenbesparende maatregelen moeten worden genomen, waarbij de functie van de Bestuurder te zwaar is na de herstructurering. Uit deze tegenstrijdigheid en het vooraf uitblijven van een deugdelijke toelichting of besluit blijkt dat geen sprake was van een eerder goed doordacht reorganisatievoornemen, maar dat een ontslaggrond moest worden gevonden om de arbeidsovereenkomst met de Bestuurder op te zeggen, omdat de aandeelhouder liever zag dat X BV door iemand anders zou worden geleid. Dat er wel degelijk een doordacht voornemen bestond, had kunnen blijken uit notulen van de AvA of een reorganisatieplan. Maar juist deze stukken ontbreken. Het construeren van een bedrijfsorganisatorische reden achteraf, die bovendien niet met objectieve stukken wordt gedocumenteerd, is geen voldragen a-grond en deze handelwijze vindt de rechtbank ook ernstig verwijtbaar.

Ook van een verschil van inzicht op enig ander gebied is niet gebleken, laat staan dat dit verschil van inzicht zou zijn besproken met de Bestuurder. De insinuatie van X BV dat uit het verweer op het ontslag van de Bestuurder blijkt dat sprake is van een verschil van inzicht en daarmee van een voldragen h-grond (overige omstandigheden) geeft geen pas. Overigens wordt de ontslaggrond ex tunc getoetst en duidelijk is dat ten tijde van het ontslag geen sprake was van een verschil van inzicht, laat staan dat dit verschil van inzicht destijds besproken is met de Bestuurder.

Billijke vergoeding

De rechtbank vindt het realistisch om ervan uit te gaan dat de Bestuurder binnen een periode van maximaal twee jaar elders een nieuwe betrekking kan aanvaarden, gelet op zijn ervaring en de nog steeds vrij krappe arbeidsmarkt op dit moment. Daarbij lijkt de kans wel groot dat de Bestuurder een functie zal moeten accepteren voor een lager loon. De rechtbank weegt ook mee dat X BV, los van het niet voldragen zijn van een ontslaggrond, ernstig verwijtbaar heeft gehandeld. Voor de inkomensschade neemt de rechtbank daarom het inkomensverlies voor de volledige twee jaar als uitgangspunt. De eventuele WW-uitkering die de Bestuurder over die periode kan ontvangen, wordt niet in mindering gebracht, temeer nu de verwachting aannemelijk is dat de Bestuurder een baan tegen een lager inkomen zal moeten aanvaarden. De Bestuurder heeft uitgerekend dat zijn jaarinkomen € 103.496 bruto bedraagt, zodat zijn inkomensverlies over twee jaar neerkomt op € 206.992 bruto. Voor compensatie in de pensioenschade wordt een bedrag toegekend van € 15.000, omdat het niet de verwachting is dat de Bestuurder in het geheel niet meer aan het werk komt. Daarbij komt dat X BV erop heeft gewezen dat de Bestuurder ook zijn pensioen vrijwillig kan blijven voortzetten bij PGB en tot slot weegt ook hier mee dat het inherent is aan de positie van statutair bestuurder dat het risico om plots met een ontslag te worden geconfronteerd groter is dan bij een reguliere werknemer. Dat maakt dat de rechtbank een totaalbedrag, naar boven afrondend, van € 222.000 bruto aan billijke vergoeding zal toewijzen.

Redactie, januari 2026

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland**Datum uitspraak:** 12-12-2025**ECLI:** ECLI:NL:RBMNE:2025:7137**Zaaknummer:** C/16/598946 / HL RK 25-41 BW 4890**Rechters:** M.M.J. Schoenaker**Advocaten:** D. Talsma en mr. M. Verhoeven**Wetsartikelen:** 7:669 lid 3 sub a BW, 7:669 lid 3 sub d BW, 7:669 lid 3 sub g BW, 7:671 lid 1 sub e BW en 7:682 BW

RECHTSPRAAK

Asscher en Heerts als OK-functionarissen/FNV c.s. - Statutenwijziging van FNV door OK-functionarissen niet in strijd met artikel 11 EVRM en ILO-verdrag nr. 87

Twee OK-functionarissen verzoeken de OK om bij wijze van nadere onmiddellijke voorziening, primair, in afwijking van artikel 51 van de statuten van FNV te bepalen dat de OK-functionarissen bevoegd zijn een besluit te nemen tot het wijzigen van de statuten van FNV en dat ieder van hen bevoegd is de akte van statutenwijziging te doen verlijden. De OK wijst het verzoek toe. De omstandigheid dat de verzochte onmiddellijke voorziening afbreuk doet aan het statutaire en wettelijke recht van het ledenparlement om als algemene vergadering van de vereniging zelf te beslissen over een aanpassing van de statuten van FNV, weegt in de gegeven omstandigheden niet op tegen het door alle betrokkenen onderschreven belang van FNV bij de benoeming van een nieuw daadkrachtig bestuur. Dat geldt ook indien daarbij het door artikel 11 EVRM en het ILO-verdrag nr. 87 uitdrukkelijk beschermde, bijzondere karakter van FNV als vakvereniging wordt meegewogen. De van de onmiddellijke voorziening uitgaande beperking van de rechten van artikel 11 EVRM is bij wet voorzien (art. 2:349a lid 2 BW), geschiedt in het algemeen belang en is noodzakelijk in een democratische samenleving, waarbij is voldaan aan de eisen van subsidiariteit en proportionaliteit.

Feiten en verzoek

Tussen de verschillende gremia binnen FNV bestaat al langere tijd een geschil over de manier waarop de diverse organen van de vereniging met elkaar zouden moeten omgaan. Dat geschil

is steeds verder geëscaleerd en partijen komen daar onderling niet meer uit. FNV heeft als gevolg daarvan op dit moment geen bestuur met een voldoende draagvlak binnen alle geledingen van de vereniging en er is op dit moment geen vertrouwen meer in het verkiezingsproces dat zou moeten leiden tot een nieuw bestuur. Om dat op te lossen heeft de OK bij eerdere beschikking een onderzoek bevolen naar het beleid en de gang van zaken van FNV en bij wijze van onmiddellijke voorziening met onmiddellijke ingang en vooralsnog voor de duur van de procedure OK-functionarissen (Asscher en Heerts) benoemd tot leden van de raad van toezicht van FNV met gezamenlijk een beslissende stem.

De OK-functionarissen hebben de OK verzocht om bij wijze van nadere onmiddellijke voorziening, primair, in afwijking van artikel 51 van de statuten van FNV, te bepalen dat de OK-functionarissen bevoegd zijn een besluit te nemen tot het wijzigen van de statuten van FNV en dat ieder van hen bevoegd is de akte van statutenwijziging te doen verlijden. FNV Personeel c.s., het interim-bestuur (grotendeels), sectorraden en de ondernemingsraad hebben het verzoek van de OK-functionarissen ondersteund en verzocht het verzoek toe te wijzen. Het ledenparlement heeft de OK verzocht het verzoek van de OK-functionarissen af te wijzen.

Oordeel

De OK oordeelt als volgt. Alle partijen zijn het erover eens dat de bestaande impasse in het bestuur van FNV niet kan blijven voortbestaan. Het is in het belang van FNV en in het algemeen belang noodzakelijk dat FNV haar rol als grootste Nederlandse vakvereniging weer naar behoren kan vervullen en daarvoor is nodig dat nu zo snel mogelijk een nieuw bestuur van FNV wordt benoemd, dat kan rekenen op brede steun binnen de organisatie van FNV en van de leden. Dat nieuwe bestuur zal echter alleen goed kunnen functioneren als eerst de bestaande knelpunten in de governance van FNV worden weggenomen. Aanpassing van de statuten van FNV overeenkomstig de conceptstatuten neemt die knelpunten weg. Een andere, minder ingrijpende voorziening die even effectief zou zijn, is niet voorhanden.

De omstandigheid dat de verzochte onmiddellijke voorziening afbreuk doet aan het statutaire en wettelijke recht van het ledenparlement om als algemene vergadering van de vereniging zelf te beslissen over een aanpassing van de statuten van FNV, weegt in de gegeven omstandigheden niet op tegen het door alle betrokkenen onderschreven belang van FNV bij de benoeming van een nieuw daadkrachtig bestuur. Dat geldt ook indien daarbij het door artikel 11 EVRM en het ILO-verdrag nr. 87 uitdrukkelijk beschermde, bijzondere karakter van FNV als vakvereniging wordt meegewogen. De van de onmiddellijke voorziening uitgaande beperking van de rechten van artikel 11 EVRM is bij wet voorzien (art. 2:349a lid 2 BW), geschiedt in het algemeen belang en is noodzakelijk in een democratische samenleving,

waarbij is voldaan aan de eisen van subsidiariteit en proportionaliteit.

Wat betreft het algemeen belang vindt een afweging van belangen plaats en daarbij wordt vooropgesteld dat FNV als grootste Nederlandse vakvereniging een cruciale rol vervult in het Nederlandse maatschappelijk bestel. Zo brengt FNV collectieve arbeidsovereenkomsten tot stand met (verenigingen van) werkgevers en sluit zij sociaal plannen af bij reorganisaties. Daarnaast is FNV betrokken bij verschillende overleggen in de landelijke politiek, is zij een van de centrale partijen bij de Stichting van de Arbeid en levert zij 8 van de 36 leden van de Sociaal-Economische Raad. FNV oefent daarmee in het belang van alle werknemers in Nederland belangrijke invloed uit op wetgeving en beleid. De huidige impasse binnen de organisatie van FNV maakt dat zij op dit moment die cruciale rol onvoldoende kan vervullen. Wat betreft de eisen van subsidiariteit en proportionaliteit wordt overwogen dat de leden van FNV, vertegenwoordigd in de bondsraad en in het congres, op basis van de conceptstatuten nog steeds de bevoegdheid hebben om zo nodig in te grijpen bij de benoeming en het ontslag van bestuurders van FNV. Dat daarbij is gekozen om, anders dan bij de huidige statuten van FNV, de bondsraad niet langer de bevoegdheid te geven om zelf de bestuurders te benoemen en te ontslaan, is goed te begrijpen. Daarbij weegt verder mee dat een met de onmiddellijke voorziening gemaakte inbreuk op de statutaire en dwingendrechtelijke bevoegdheden van het ledenparlement van tijdelijke aard is en dat het de nieuw te vormen bondsraad op grond van de conceptstatuten vrijstaat om desgewenst de statuten van FNV weer anders in te richten.

De slotsom is dat de OK de verzochte onmiddellijke voorziening in die zin zal toewijzen dat zij voor de duur van het geding zal bepalen dat de OK-functionarissen in afwijking van artikel 51 van de statuten van FNV en artikel 2:42 lid 1 BW eenmalig bevoegd zijn een besluit te nemen tot wijziging van de statuten van FNV overeenkomstig de aan de beschikking te hechten conceptstatuten (met eventuele technische correcties) en dat ieder van hen bevoegd is de akte van statutenwijziging te doen verlijden.

Redactie, januari 2026

Instantie: Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 30-12-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:3620

Zaaknummer: 200.354.715/02 OK

Rechters: A.W.H. Vink, A.P. Wessels, E. Loesberg, M.A. Scheltema en H.T. ten Have

Advocaten: M. Holtzer, T.S.F. Hautvast, J.D.A. Domela Nieuwenhuis, S.M. Marges, D. Schwartz, mr. dr. L.C.J. Sprengers, O.J.W. Schotel, R.J. Laméris, S.C.M. van Thiel, N.S.O. Meuwissen en M.W. Josephus Jitta

Wetsartikelen: 11 EVRM, 3 ILO-verdrag nr. 87 en 2:349a BW

RECHTSPRAAK

Oplegging bestuursverbod

Op vordering van de curator in het faillissement van een aantal bv's legt de rechtbank bij verstek een bestuursverbod op voor de duur van vijf jaar.

De curator van drie failliete vennootschappen vordert oplegging van een bestuursverbod aan de bestuurder voor de duur van vijf jaar op grond van artikel 106a Fw. Wat de reden is voor oplegging van het bestuursverbod volgt niet uit het vonnis. De rechtbank maakt weinig woorden vuil aan de beoordeling en wijst de vordering bij verstek toe.

H.J. de Kloe, januari 2026

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 30-07-2025

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2025:8302

Zaaknummer: C/13/771507 / HA ZA 25-1223

Rechters: R.C.J. Hamming

Advocaten: T.G.H. Coppens

Wetsartikelen: 106a Fw en 106b Fw

RECHTSPRAAK

Martens q.q./Bestuurders van Tempowork Uitzend Groep B.V. en Tempowork B.V.

Omdat sprake is van een verstekvonnis, kan de griffier niet vaststellen wanneer het vonnis onherroepelijk is geworden. De rechtbank draagt de griffier daarom op het vonnis direct naar de KvK te sturen ter publicatie van de bestuursverboden.

De rechtbank legt bij verstek een bestuursverbod van vijf jaar op aan de bestuurders van Tempowork Uitzend Groep B.V. en Tempowork B.V. Onder verwijzing naar onder meer het Rapport Evaluatie Wet versterking positie curator en Wet civielrechtelijk bestuursverbod, dat in opdracht van het WODC is opgesteld, draagt de rechtbank de griffier op om het vonnis direct na de uitspraak te sturen naar de Kamer van Koophandel (KvK) ter publicatie van de bestuursverboden. Dit ondanks de wettekst van artikel 106b lid 3 Fw, waarin is opgenomen dat het vonnis naar de KvK moet worden gestuurd zodra het vonnis onherroepelijk is geworden. De reden van directe publicatie is dat de griffier bij een verstekvonnis niet kan vaststellen wanneer het vonnis onherroepelijk is geworden.

H.J. de Kloe, januari 2026

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 05-11-2025

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:23661

Zaaknummer: C/09/686233/ HA ZA 25-497

Rechters: C.J.A. Seinen

Advocaten: S.M.M. Hasham

Wetsartikelen: 106a Fw en 106b Fw

RECHTSPRAAK

Cerutti q.q./Direct en indirect bestuurder

Een curator spreekt de direct en indirect bestuurder van twee failliete vennootschappen aan, primair op grond van artikel 2:248 BW en subsidiair op grond van artikel 2:9 BW. Bestuurders weerleggen het bewijsvermoeden van artikel 2:248 lid 2 BW. Uit een adviesrapport van Hermes Advisory blijkt van andere oorzaken van de faillissementen dan kennelijk onbehoorlijk bestuur. Ook materieel hebben de bestuurders niet kennelijk onbehoorlijk of ernstig verwijtbaar gehandeld. Zij zijn dus ook niet aansprakelijk op grond van artikel 2:9 BW.

Bestuurdersaansprakelijkheid ex artikel 2:248 BW

Een curator spreekt de direct en indirect bestuurder van twee failliete vennootschappen aan, primair op grond van artikel 2:248 BW en subsidiair op grond van artikel 2:9 BW. De curator stelt dat de jaarrekeningen over 2016 en 2017 te laat zijn gedeponneerd (respectievelijk ruim twee en ruim zeven maanden te laat). Het staat daarom vast dat het bestuur zijn taak onbehoorlijk heeft vervuld. Vermoed wordt dat dit een belangrijke oorzaak is van het faillissement. De curator meent dat ook materieel sprake is van onbehoorlijke taakvervulling.

Gedaagden stellen ten eerste dat de curator zijn recht heeft verwerkt om hen aan te spreken en de waarheidsplicht van artikel 21 Rv heeft geschonden. De rechtbank gaat hier niet in mee. Weliswaar kan de curator worden verweten dat hij de (indirecte) bestuurder maar één keer heeft gesproken over de oorzaken van de faillissementen, maar gedaagden zijn door het gebrek aan hoor en wederhoor niet onredelijk benadeeld in hun verweer. Rechtsverwerking is dus niet aan de orde. De waarheidsplicht is in de wet neergelegd om het achterhouden en verdoezelen van voor een beslissing relevante feiten uit te bannen. De curator heeft, door geen melding te doen van getuigenverklaringen die zijn afgelegd en een verloren kort geding over de opheffing van een beslag, geen gegevens aan de rechtbank onthouden die noodzakelijk zijn voor de beslissing.

Oorzaak faillissement

Wat de bestuurdersaansprakelijkheid op grond van artikel 2:248 BW betreft, overweegt de rechtbank dat de jaarrekeningen over 2016 en 2017 te laat zijn gedeponneerd. Dat kennelijk onbehoorlijk bestuur een belangrijke oorzaak is van het faillissement, kan worden weerlegd door een andere belangrijke oorzaak van het faillissement aannemelijk te maken die niet kan worden gekwalificeerd als onbehoorlijk bestuur. Deze andere belangrijke oorzaak hoeft geen externe oorzaak te zijn.

De rechtbank oordeelt dat gedaagden zijn geslaagd in het aannemelijk maken van een dergelijke andere oorzaak. Gedaagden noemen een aantal andere oorzaken van het faillissement onder verwijzing naar een adviesrapport van Hermes Advisory. De curator heeft vraagtekens geplaatst bij de bruikbaarheid van dit rapport, maar de rechtbank ziet niet in waarom het rapport niet kan worden gebruikt. De redeneringen en conclusies in het rapport zijn goed te volgen en de uitgangspunten zijn duidelijk gemaakt. Genoemde andere oorzaken zijn onder meer een forse stijging van de grondstofprijzen, het verlies van een grote afnemer, een verouderde productielocatie en een ammoniakinstallatie die niet meer voldeed aan de daaraan gestelde (vergunningseisen).

Nu andere belangrijke oorzaken van het faillissement aannemelijk zijn gemaakt, is het aan de curator om te stellen en zo nodig aannemelijk te maken dat kennelijk onbehoorlijke taakvervulling toch een belangrijke oorzaak is van het faillissement. In dat kader stelt de curator diverse zaken aan de orde, waaronder het feit dat middelen die in 2019 met een herfinanciering werden aangetrokken niet werden aangewend voor de bedrijfsvoering, maar voor de aflossing van schulden bij de bank. Omdat de bank voor die tijd had laten weten de financiering te willen beëindigen, is het aflossen van de bank naar het oordeel van de rechtbank niet iets dat geen redelijk denkend bestuurder in de gegeven omstandigheden zou hebben gedaan. Datzelfde geldt voor het aanwenden van de middelen die werden verkregen bij de herfinanciering voor groepsmaatschappijen die als niet-verlieslatende productiemaatschappijen konden voortbestaan. Voorts oordeelt de rechtbank dat van een 'Comsys-situatie' (het opzetten van een inherent risicovolle concernstructuur) geen sprake was, omdat de failliete vennootschappen betaald werden voor de producten die zij leverden en veel kosten juist werden gemaakt door een andere groepsmaatschappij.

Bestuurdersaansprakelijkheid ex artikel 2:9 BW

De rechtbank oordeelt dat gedaagden ook niet aansprakelijk zijn op grond van artikel 2:9 BW. Over 2016 en 2017 is décharge verleend, zodat het gevoerde beleid in deze periode geen grond kan zijn voor aansprakelijkheid tegenover de vennootschappen. Dat beleid van het bestuur

ongunstig is uitpakkt, wil niet zeggen dat de bestuurders aansprakelijk zijn. Daarvoor is een ernstig verwijt vereist. De curator heeft geen feiten en omstandigheden gesteld die tot de conclusie leiden dat gedaagden een dergelijk ernstig verwijt treft. Een van de verwijten van de curator is dat voorafgaand aan de faillietverklaring te lang is 'doorgemodderd'. Daarover overweegt de rechtbank dat geprobeerd is te herfinancieren en met nieuw werkkapitaal de ondernemingen rendabel te kunnen exploiteren. Ook is een externe overnamepoging onderzocht. Dat er, naast de bestuurder en de gebruikelijke schuldeisers zoals de Belastingdienst, het UWV en de verhuurder, weinig schuldeisers zijn, is een contra-indicatie voor de stelling dat is 'doorgemodderd'.

Al met al wijst de rechtbank de vorderingen af en wordt de curator veroordeeld in de proceskosten.

H.J. de Kloe, januari 2026

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 03-12-2025

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2025:10880

Zaaknummer: 442077

Rechters: E. Schippers, P.F.A. Bierbooms en W.E. van Engelenhoven

Advocaten: K.A. Cerutti en F.W. Aartsen

Wetsartikelen: 2:248 BW, 2:9 BW en 2:394 BW

RECHTSPRAAK

Drie (voormalig) bestuurders van De Rozenhof B.V./Leferink q.q.

Drie (voormalig) bestuurders van een failliete vennootschap die zich bezighield met wijkverpleging, zijn door de rechtbank aansprakelijk gehouden en zijn veroordeeld tot betaling van een voorschot van € 1 miljoen. Een van de bestuurders heeft een regeling getroffen met de curator, waarop zijn hoger beroep is geroyeerd. De andere twee bestuurders, een moeder en dochter, handhaven het hoger beroep. Het hof oordeelt dat de moeder aansprakelijk is op grond van artikel 2:248 BW. De deponeringsplicht is geschonden, maar ook materieel is sprake van onbehoorlijke taakvervulling die het faillissement heeft veroorzaakt. Uit onderzoeken van zorgverzekeraars blijkt namelijk van diverse onregelmatigheden, waardoor de zorgverzekeraars hebben geweigerd declaraties uit te betalen en betaalde declaraties hebben teruggevorderd. De bestuursperiode van de dochter valt grotendeels buiten de driejaarstermijn van lid 6 van artikel 2:248 BW. De dochter is wel aansprakelijk op grond van artikel 2:9 BW. Het hof matigt de aansprakelijkheid van de bestuurders op grond van artikel 2:248 lid 4 respectievelijk artikel 6:109 BW, omdat een groot deel van de in het faillissement ingediende vorderingen bestaat uit vorderingen van zorgverzekeraars. Die vorderingen zijn door de verzekeraars onvoldoende onderbouwd, terwijl de curator geen kritische vragen heeft gesteld over de vorderingen. Ook overigens roept de wijze waarop het faillissement wordt afgewikkeld vragen op. De aansprakelijkheid wordt gematigd tot € 200.000.

Inleiding

Deze uitspraak in hoger beroep gaat over de bestuurders van de in 2022 gefailleerde De Rozenhof B.V., die zich bezighield met wijkverpleging. De Rozenhof had drie bestuurders, een moeder en haar twee kinderen. De uitspraak is niet goed geanonimiseerd, maar we noemen de bestuurders Moeder, Zoon en Dochter. Moeder was vanaf de oprichting bestuurder. Zoon is tussen 2015 en 2019 bestuurder geweest en Dochter tussen 2017 en 2019. De rechtbank hield Moeder aansprakelijk op grond van artikel 2:248 BW en legde een bestuursverbod voor vijf jaar op. Haar kinderen waren op grond van artikel 2:9 BW aansprakelijk. Het vonnis hield een hoofdelijke veroordeling in tot betaling van een voorschot van € 1 miljoen. Zoon heeft een schikking met de curator getroffen en daarop is zijn hoger beroepszaak geroeyeerd. Inzet van het hoger beroep is daarom nog dat de vorderingen tegen Moeder en Dochter worden afgewezen. De curator beoogt alsnog de aansprakelijkheid van Dochter op grond van artikel 2:248 BW en oplegging van een bestuursverbod naast de toewijzing van beslagkosten (dit laatste laat ik onbesproken, het betrof slechts een kwestie van inzichtelijk maken).

Schending publicatieplicht

Het hof volgt de rechtbank in het oordeel dat Moeder op grond van artikel 2:248 BW aansprakelijk is. Schending van de deponeringsplicht ligt daaraan primair ten grondslag. Over de boekjaren 2018 tot en met 2021 zijn slechts niet-vastgestelde, voorlopige jaarrekeningen gedeponerd. Deze voorlopige jaarrekeningen zijn basaal en bestaan uit niet meer dan een korte balans zonder enige toelichting. De balansen per 31 december 2019 en 31 december 2020 zijn identiek. Moeder voert aan dat in 2019 alle activiteiten waren gestaakt, zodat de onbehoorlijke taakvervulling langer dan drie jaar geleden plaatsvond, maar dat verweer slaagt niet. Ook in 2019 gold een deponeringsplicht en ook al was het belang bij deponering wellicht betrekkelijk, dan nog wijst de niet-tijdige openbaarmaking van de jaarrekening op zichzelf op een onbehoorlijke taakvervulling door het bestuur (HR 12 juli 2013, ECLI:NL:HR:2013:BZ7189).

Onbehoorlijke taakvervulling, oorzaak faillissement

Subsidiair is er ook sprake van op zichzelf staande onbehoorlijke taakvervulling, omdat het bestuur zijn taak structureel heeft verwaarloosd. Uit de onderzoeken van zorgverzekeraars blijkt dat niet is gebleken dat de zorg noodzakelijk en doelmatig was, dat zorg is verleend door onvoldoende gekwalificeerd personeel, dat zorgindicaties zijn gesteld door daartoe niet-bevoegden, en dat de verslaglegging niet voldeed aan de normen. Het hof is niet overtuigd van de betwisting van deze onderzoeken, te meer omdat alle onderzoeken eenzelfde beeld laten zien. In een rechtszaak tussen Moeder en Dochter en de verzekeraar is de verzekeraar ook in het gelijk gesteld over dezelfde verwijten. Moeder slaagt er ook niet in om het vermoeden dat de onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak van het faillissement was te weerleggen. Het faillissement van De Rozenhof is terug te voeren op het onbehoorlijk bestuur,

dat ertoe heeft geleid dat de zorgverzekeraars hebben geweigerd nog declaraties uit te betalen en tot de terugvordering van betaalde declaraties zijn overgegaan.

Matiging en intrekking bestuursverbod

Het tekort is begroot op ruim € 1,7 miljoen. Het tekort wordt echter voor een (heel) groot deel veroorzaakt door de vordering van Menzis uit afgekeurde declaraties van het jaar 2017, ter grootte van € 1.160.000,09. Hoewel de argumenten van Moeder de onbehoorlijke taakvervulling onverlet laten, zet het hof wel vraagtekens bij het onderzoek van Menzis. De terugvordering is onvoldoende deugdelijk onderbouwd en dat geldt volgens het hof ook voor de terugvorderingen van andere zorgverzekeraars. De steekproeven die tot terugvordering hebben geleid, zijn onvoldoende representatief en enige analyse op dossierniveau was ten minste nodig geweest. Verder is het hof kritisch op de curator en weegt het de wijze van afwikkeling van het faillissement mee bij het beroep op matiging. Hoewel de curator meer omstandigheden heeft aangevoerd om het onbehoorlijk bestuur te onderbouwen, vertalen deze zich niet in meer of andere (zelfstandige) vorderingen van de zorgverzekeraars, terwijl deze dus het overgrote deel van het boedeltekort uitmaken. Het hof ziet daarin dan ook geen aanleiding om het beroep op matiging ex artikel 2:248 lid 4 BW af te wijzen. Deze afwegingen, die volgens het hof nogal afdoen aan de ernst van de verwijten, maken dat de feiten niet (langer) zodanig zwaarwegend zijn dat het opleggen van het gevorderde bestuursverbod aangewezen is. Bovendien ligt het gevaar van herhaling niet aanstonds voor de hand, omdat er geen aanwijzingen zijn dat Moeder nog actief is in de zorgverlening. Het bestuursverbod wordt daarom alsnog afgewezen.

Aansprakelijkheid ex artikel 2:9 BW, décharge en matiging

Dochter blijft buiten het bereik van artikel 2:248 BW, omdat haar bestuursperiode vrijwel volledig buiten de driejaarstermijn van lid 6 van artikel 2:248 BW is gelegen. Het pleidooi van de curator dat Dochter bestuurder is gebleven of dat een ontslagbesluit achteraf zou zijn opgehaald, volgt het hof niet. Dochter probeert aansprakelijkheid op grond van artikel 2:9 BW vervolgens te ontlopen door te wijzen op een onderlinge taakverdeling, maar daarin gaat het hof niet mee bij gebrek aan een statutaire grondslag of reglement. Uitgangspunt is daarom de verantwoordelijkheid voor de algemene gang van zaken van elke bestuurder en de aansprakelijkheid voor het geheel. Dat Dochter naar Moeder wijst, doet niet af aan haar eigen verantwoordelijkheid als bestuurder. Opmerkelijk is het verweer dat Dochter tijdelijk arbeidsongeschikt was en zich kan disculperen. Het hof gaat daaraan voorbij omdat in een rechtszaak tegen een verzekeraar door het hof al was overwogen dat de gestelde (periode van) arbeidsongeschiktheid wegens ernstige gezondheidsklachten zich niet verdroeg met de bewijzen van het regelmatig 's nachts uitgaan naar kroeg/club/bar en de diverse buitenlandse

reizen die zij (in die periode) maakte. Een beroep op décharge strandt en het hof overweegt ten overvloede dat voor zover Dochter zou hebben bedoeld zich erop te beroepen dat Moeder feitelijk in elke hoedanigheid (bestuurder, aandeelhouder, beleidsbepaler) wist dat het bestuur van De Rozenhof zich schuldig heeft gemaakt aan onbehoorlijke taakvervulling, maar haar niettemin welbewust décharge heeft verleend, het hof met de curator het beroep op de décharge naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar acht. Ook het beroep van Dochter op matiging slaagt echter. In dit geval op grond van artikel 6:109 BW om dezelfde redenen als Moeder. Het hof weegt ook persoonlijke omstandigheden mee, waaronder dat de curator beslag heeft laten leggen op haar UWV-uitkering en haar (aandeel in haar) woonhuis, wat (in geval van uitwinning) zeer zware consequenties voor haar persoonlijk zal meebrengen. Het hof matigt de aansprakelijkheid van Moeder en Dochter tot € 200.000.

J.E. van Nuland, januari 2026

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 09-12-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:7891

Zaaknummer: 200.334.976

Rechters: P.J. van der Korst, G.R. den Dekker en A. van Hees

Advocaten: B.J.H.L. Brouwer en L.D. Braakhuis

Wetsartikelen: 2:248 BW, 6:162 BW en 6:109 BW